

μὴ ἐξομολογήσεταιί σοι χοῦς
 ἢ ἀναγγελεῖ τὴν ἀλήθειάν σου;
 11 ἤκουσεν κύριος καὶ ἠλέησέν με,
 κύριος ἐγενήθη βοηθός μου.
 12 ἔστρεψας τὸν κοπετόν μου εἰς χορὸν ἔμοί,
 διέρρηξας τὸν σάκκον μου καὶ περιέζωσάς με εὐφροσύνην,
 13 ὅπως ἂν ψάλλῃ σοι ἡ δόξα μου καὶ οὐ μὴ καταφυγῶ·
 κύριε ὁ θεός μου, εἰς τὸν αἰῶνα ἐξομολογήσομαί σοι.

30

Λ'

1 Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς τῷ Δαυιδ· ἐκστάσεως.
 2 Ἐπὶ σοί, κύριε, ἤλπισα, μὴ καταισχυνηθῆην εἰς τὸν αἰῶνα·
 ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου ῥύσαι με καὶ ἐξελοῦ με.
 3 κλῖνον πρὸς με τὸ οὖς σου,
 τάχυνον τοῦ ἐξελέσθαι με·
 γενοῦ μοι εἰς θεὸν ὑπερασπιστὴν
 καὶ εἰς οἶκον καταφυγῆς τοῦ σῶσαί με.
 4 ὅτι κραταίωμά μου καὶ καταφυγή μου εἶ σὺ
 καὶ ἔνεκεν τοῦ ὀνόματός σου ὀδηγήσεις με καὶ διαθρέψεις με·
 5 ἐξάξεις με ἐκ παγίδος ταύτης, ἧς ἔκρυψάν μοι,
 ὅτι σὺ εἶ ὁ ὑπερασπιστής μου.
 6 εἰς χεῖράς σου παραθήσομαι τὸ πνεῦμά μου·
 ἐλυτρώσω με, κύριε ὁ θεός τῆς ἀληθείας.
 7 ἐμίσησας τοὺς διαφυλάσσοντας ματαιότητας διὰ κενῆς·
 ἐγὼ δὲ ἐπὶ τῷ κυρίῳ ἤλπισα.
 8 ἀγαλλιάσομαι καὶ εὐφρανθήσομαι ἐπὶ τῷ ἐλέει σου,
 ὅτι ἐπέιδες τὴν ταπείνωσίν μου,
 ἔσωσας ἐκ τῶν ἀναγκῶν τὴν ψυχὴν μου
 9 καὶ οὐ συνέκλεισάς με εἰς χεῖρας ἐχθροῦ,
 ἔστησας ἐν εὐρυχώρῳ τοὺς πόδας μου.
 10 ἐλέησόν με, κύριε, ὅτι θλίβομαι·
 ἐταράχθη ἐν θυμῷ ὁ ὀφθαλμός μου,
 ἡ ψυχὴ μου καὶ ἡ γαστήρ μου.
 11 ὅτι ἐξέλιπεν ἐν ὀδύνῃ ἡ ζωὴ μου
 καὶ τὰ ἔτη μου ἐν στεναγμοῖς·
 ἠσθένησεν ἐν πτωχείᾳ ἡ ἰσχὺς μου,
 καὶ τὰ ὀστά μου ἐταράχθησαν.
 12 παρὰ πάντα τοὺς ἐχθρούς μου ἐγενήθην ὄνειδος

12¹ χορον Gra.] χαραν mss.

30 (M 31) 1 ἐκστάσεως (ex 23)] > S = M || 2²] pr. και S⁺ | και ἐξελου
 με > S: cf. 70 2 || 4¹ κραταιωσις SA | μου 1⁰ > S || 5²] + κυριε A ||
 7¹ διαφυλασσ.] δια > BS